

har en langvarig Retstilstand imod sig, maa det tillige fremhæves, at Kreditorudvalget — der er indstiftet til Kontrol af Kurator — ligeledes „vælges af de mødende Fordringshavere efter de fleste Stemmer, uden Hensyn til deres Fordrings Størrelse“ (§ 68). Herved godtgjøres det, at Valgmaaden af Kurator ikke er enestaaende. Da der nu ikke foreslaas nogen Forandring i den Maade, hvorpaa Kreditorudvalget tilveiebringes, synes det, at Lovforslagets Vedtagelse vilde bringe Mangel paa System ind i Konkursloven.

Motiverne til Konkurslovens System fremstille Fordringshavernes talrige Møde i Skiftesamlingerne som det egentlige Livsprincip for Lovens rette Brug. I de 15 Aar, Konkursloven har bestaaet, har det i det Hele taget vist sig, at netop de Skiftesamlinger, hvori der stod Kuratorvalg til Afgjørelse, havde det talrigste Besøg af Fordringshavere. Det synes heraf at maatte sluttes, at Valgmaaden falder sammen med Befolkningens Forestillinger om offentlig Deltagelse i Konkursbehandling. Bevarelsen af Valgmaaden er derfor en Hylдинг af Retbevidstheden.

Smød denne Valgmaade anføres, at „enkelt Sagførere“ henvende sig til de smaa Fordringshavere for ved deres Hjælp at blive valgt til Kuratorer, og denne formentlige „Ustik“ skulde da forhindres ved at tildele de større Fordringshavere en overveiende Indflydelse. Udvalgets Flertal formener, at Lovforslagets Vedtagelse vil medføre, at „enkelt Sagførere“ ville som de større Fordringshavernes Repræsentanter tilegne sig Herredømme over saa mange Fordringer, som udfordres til at opnaa Kuratoret i Boerne, og at denne forventede nye Indgriben i Boets Behandling lige saa vel kan betegnes som „en Ustik“.

Da Lovforslagets § 3 er en nødvendig Konsekvens af § 2, nemlig som angaaende Omvalg af Kurator, foreslaar Udvalgets Flertal ogsaa at forkaeste § 3.

Med Hensyn til Lovforslagets § 4, der gaar ud paa at forbedre Panthavernes Stilling ved at indrømme dem hurtigere Realisation af Panterne, formener Udvalget,

at den paagjældende Retregel ikke hører hjemme i Lovens § 72, som indeholder Instruktioner for Kurator, saameget mindre, som den ogsaa maa gjælde i de Boer, hvor der ingen Kurator findes. Den har derimod kun sin naturlige Plads i § 37, som omhandler Pantets Realisation af Boet. Udvalget stiller derfor Forslag hertil.

Udvalget formener, at Lovforslagets §§ 1, 5 og 6 ville afhjælpe Mangler ved Konkursbehandlingen, idet § 1 stiller Fallitdekretets Virkning ens, hvad enten det hidrører fra Fallentens eller fra en Fordringshavers Retvisitation og idet § 5 giver den Panthaver, hvis Fordring ikke er forfalden ved Pantets Realisation, Udlæg med de øvrige Fordringshavere, indtil det viser sig, hvorvidt Pantet strækker til, samt idet § 6 er en Konsekvens af § 5. Følgelig indstiller Udvalget §§ 1, 5 og 6 til uforandret Vedtagelse.

Om Valget af Kurator skal Mindretallet (Halkier, S. L. Hansen, og E. F. Larsen) bemærke:

Det er vistnok et Livsprincip i den nu gjældende Konkursordning, at Kreditorerne give talrigt Møde paa Skiftesamlingerne og virkelig selv varetage deres Interesser. Men dette Princip er desværre ikke traadt ud i Livet, og de til Lovens Anordning knyttede Forventninger ere saaledes for en Del blevne skuffede. Saafremt en Undtagelse maatte gjælde med Hensyn til Kuratorvalget, kan Grunden hertil næppe søges i, at Kreditorerne nære større Interesse for denne Sag end for Boets øvrige Anliggender. Den Interesse, som i saa Fald sætter Sagen i Bevægelse, ligger hos vedkommende Aspirant til denne lønede Stilling. Slige Aspiranter møde jevnlig med en Række Fuldmagter og indsætte sig selv uden videre til Kuratorer. Under saadanne Forhold bliver der end ikke Tale om, at Kreditorerne møde personligt og drøfte Spørgsmaalet.

Det er Misbrug af denne Art, som have givet Stødet til, at en Reform paa dette